

Pe drumul crucii Domnului Isus.

Privitor la conflictul dela Oastea Domnului, n'am mai scris de mult nimic. În timpul din urmă, lucrurile apucaseră pe o cale de înțelegere și ne rugam Domnului să se facă voia Lui. Pe urmă însă, s'a uit o altă greutate mai gingeșă decât toate: statutele Oastei (pe care le dăm la pagina 5 și 6).

Declar din capul locului, că în principiu nu sunt contra statutelor când e vorba de legarea mișcării de Biserică și încadarea ei în Biserică. Cu o singură dorință însă: aceste statuse să fie făcute în o formă norocoasă care să folosească și Biserică și mișcările.

In acest înțeles, în prima audiență din timpul de urmă, m'om bucurat, când I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, mi-a spus, că se pregătesc niște statute ale Oastel; o rândulă care să pună la punct și toate chestiunile dela Oaste, precizându-se și mile, locul și rostul cel am în această mișcare. Mi s'a spus să am răbdare căci statutele sunt în lucrare, și mi-se vor arăta. Dar între timp, statutele au fost duse spre aprobare la Sf. Sinod, eu neavând nici un singur cuvânt la întocmirea lor. Mi s'au arătat numai pe urmă după aprobarea lor, ca un fapt împlinit. Am fost pus în față unul fapt împlinit.

Dar astă incă n'or fi derigur ceva de rău dacă aceste statute s'ar fi făcut în o formă potrivită pentru Oaste. Dar aşa cum s'au făcut, statutele sunt nepotrivite pentru creația și spiritul Oastel. Iar aceasta fiindcă s'a purces într'un chip cu totul neînțeles: cu redactarea statutelor a fost încredințat preotul Gh. Mator din Sibiu, care n'are absolut nici o legătură cu Oastea Domnului și cu spiritul ei. Dimpotrivă, era un înverzunăt criticant al Oastel.

Societății obișnuite cu statute și reguli obișnuite aveam desute. Oastea era ceva nou, era ceva pronunțat spiritual. Oastea nici n'avea nevoie de statute, statutul ei fiind câmpul cel larg al învățăturilor bisericești și a Bibliei. Si strictul control spiritual al bisericii. Si dacă totuși s'a făut să i-se dea Oastei și statute, apoi acest lucru trebuia făcut cu cea mai mare băgare de seamă pentru ca să nu sufere spiritualitatea pronunțată a acestel mișcări.

Oastea era o fășintă duhovnicescă; era o binecuvântată mișcare duhovnicescă și trebula evitat tot celace ar fi împiedicat această fășintă. In primul congres al Oastel spuneam: „Eu am făut să fac biserici mele un dar și gresala mea poate și acea că nă am început cu litera legii, ci am isbit mai întâi stâncă pentru apa cea vie. Si iată apa a fășnit Apela curg din toate părțile. Bisericii îl revine datoria să capteze revărsarea apei”. Orl, statutele în forma în care s'au făcut, înpiedecă capturea acestor ape.

Oastea era un voluntariat de preoți și laici; era un voluntariat creat cu mare trădă și jertfă, care înrola mereu preoți și laici în răsboiu cel sfânt contra păcătelor. Orl, prin felul cum sunt făcute statutele, acest voluntariat încetaț. Oastea și-a pierdut totuși celace era miezul și flința et.

Oastea era moara de apă care umbla cu revărsarea cea duhovnicescă a apelor vili. Si trebula evitat tot celace ar putea lăua apa dela moară.

Oastea era moara de vânt care umbla cu suflarea vântului ceresc. Si trebula evitat tot celace ar împedica această suflare, pentru vântul suflă numai acolo unde voește (loan 3,8).

Oastea era un copil mic-nună, sim tă zis cineva. In 14 ani crescuse până la o statură de om mare (E-

cestul copil mare i s'a croit o haină nepotrivită (Statutele) pentru că copilul n'a fost chemat la probă. Ia făcut o haină fără să fie probată pe statura lui. Oastea era „vinul” cel nou care căuta un burduf nou, după spusele Domnului: „căci nimeni nu pune vinul cel nou într-un burduf vechiu” (Luca 5,37).

Prin statute Oastel trebula să i se dea un burduf nou, o formă nouă pentru că, cum zice Mântulorul, să se păstreze amândouă, și vînul și burduful. Căci altcum, cu niște statute nepotrivite, două lucruri se pot întâmpla: sau se strică vînul Oastel, sau se sparge burduful Statutelor.

Statutele aşa cum sunt înseamnă stingerea Oastel. Iar eu nu mă pot face complice la asasinarea unei mișcări în care Domnul s'a folosit și de mine. Nu pot face acest lucru pentru că în Oastea Domnului am o răspundere, iar în mine este un suflăt care trebuie măntuit. Așa îmi spune conștiința mea și nu pot face altfel; aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Pe lângă statute, a mai venit apoi ceva care a îngreutat situația. În audiență din seara zilei de 21 Decembrie I. P. S. Sa mi-a spus că trebuie neapărat să sistez foala „Isus Biruitorul” și să mă reîntore la „Lumina Satelor”, părintele Secaș rămânând și el tot ca redactor. Si mi-a dat apoi să înțeleg că, odată cu statutele, la foile Oastei și la Oastea Domnului, se vor face unele întregiri.

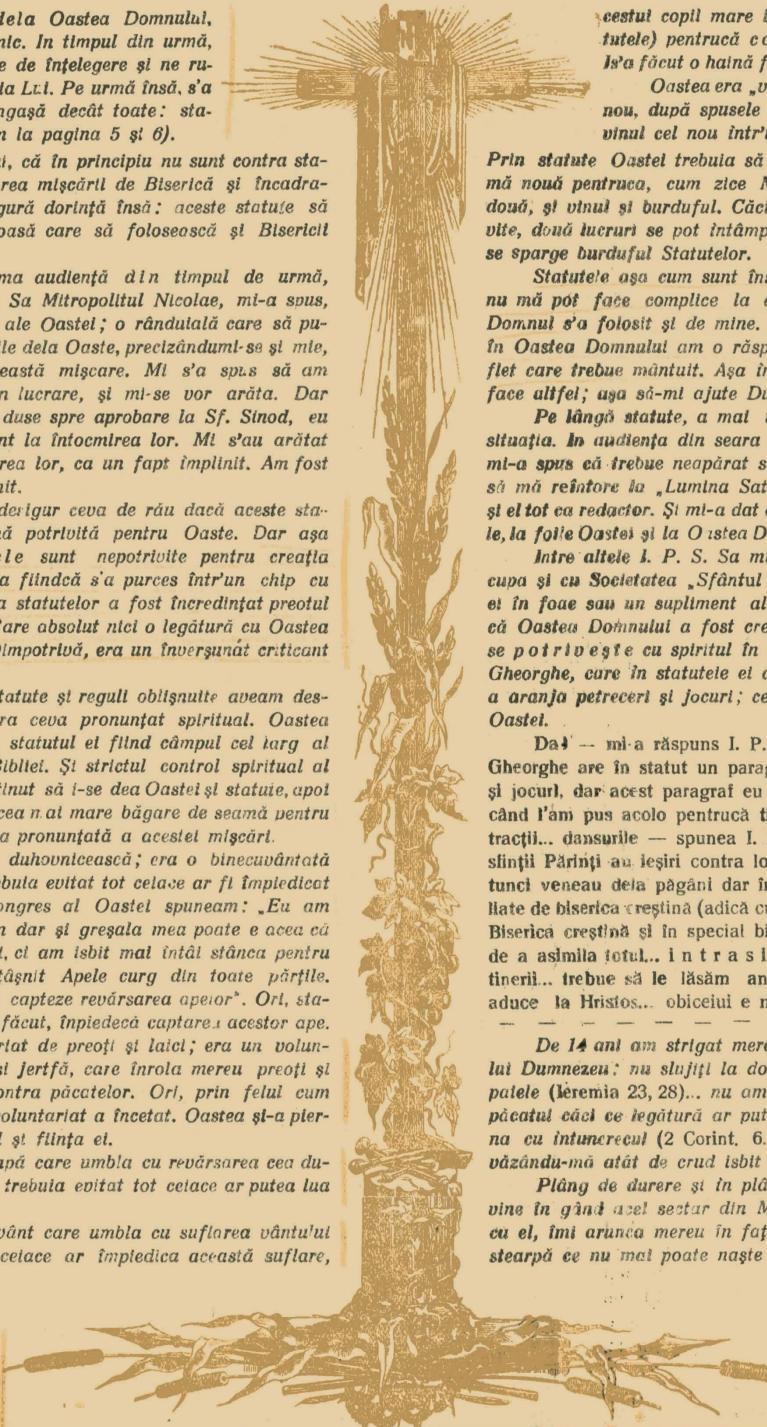
Intre altele I. P. S. Sa mi-a spus că foile Oastel se vor ocupa și cu Societatea „Sfântul Gheorghe”, având societatea locul ei în foale sau un supliment al ei. Eu i-am răspuns I. P. S. Sale că Oastea Domnului a fost creată într-un spirit deosebit care nu se potrivește cu spiritul în care a fost creată Societatea sf. Gheorghe, care în statutele ei are și un punct pentru dreptul de a aranja petreceri și jocuri; celace nu se potrivește cu spiritul Oastel.

Dacă — mi-a răspuns I. P. S. Sa — e drept că societatea Sf. Gheorghe are în statut un paragraf pentru aranjare de petreceri și jocuri, dar acest paragraf eu l'am făcut și m'am gândit mult când l'am pus acolo pentru că tinerei, ai lipsă și de anumite distrações... dansurile — spunea I. P. S. Sa — nu sunt opriate... dacă slinji Părinți au ieșiri contra lor și pentru că dansurile de pe atunci veneau de la pagâni dar în cursul vremii ele au fost assimilate de biserică creștină (adică cum s'ar zice să au încreștinat și ele)... Biserica creștină și în special biserică noastră a avut și are darul de a assimila totul... într-o singură Oastei nu poate căsiiga tinerei... trebuie să le lăsăm anumite distrações pentru a-i putea aduce la Hristos... obiceiul e mai tare ca legea.

De 14 ani am strigat mereu la Oaste intrasigjență cuvântul lui Dumnezeu: nu slinji la doi domni... nu amestecați grâul cu patele (Ieremia 23, 28)... nu amestecați binele cu răul, virtutea cu păcatul căci ce legătură ar pută avea Hristos cu Veilă și lumina cu întunericul (2 Corint. 6, 15) — și acum plâng de durere văzându-mă atât de crud isbit în lupia aceasta.

Plâng de durere și în plânsul și în sbuciumul acesta îmi vine în gât acel sezar din Munții Apuseni care în o discuție cu el, îmi aruncă mereu în față acuza că biserică mea e o mamă stearpă ce nu mai poate naște prunci. Aveți mereu — zicea sezarul — tot aceiași bețivil și sudorii în semnul că biserică voastră nu mai poate face convertiri la o viață nouă.

Această ocară m'a urmărit mereu în cîte 14 ani de

prin muncă și jertfă să dau dovada că și Biserică mea poate naște oameni noui.

Și acum plâng de durere văzându-mă îubitătă de crud în luptă această.

Intr'un articol al meu „Dece tremur și mă cunosc” spuneam:

„Nu doresc altceva, decât o pace, care să mă lase liber în răsboiu cu păcatul. Nu doresc altceva decât o Oaste care să se poată răsboiu cu păcatul. Să se lase Oastei — sub sîrictul control și îndrumarea Bisericii — voluntariatul ei, libertatea ei de luptă necruțătoare cu păcatul. O Oaste care să poată urmări păcatul oriunde, chiar și dacă acest păcat a ajuns la ușa bisericii, pentru ca pe urmă să avem marea bucurie de a avea o Biserică curată și fără de pată” (Efeseni 5, 27).

Nimic altceva nu era bisericile mele și mai multor mei, decât să fiu lăsată la lucru și să mă jertfă mai departe în această luptă cu Oastei, până în elpa eând Domnul va voi să mă chemă la odihnă Lui.

Atât ceream eu bisericile mele și istoria nepărăbitoare va arăta că mă s-a dat.

In ultima audiență, I. P. S. Sa mi-a spus categoric să mă decid îndată de ureau să intru în ascultare, și în disciplina bisericii. Eu am răspuns că nu mă pot decide sufletește din cauza statutelor (la care se adăugăse între timp și audiența din 21 Decembrie).

Mi s-a luat în nume de rău acest răspuns spunându-mi-se că „nu mă pot adapta spiritului ortodox și bisericii ortodoxe din pricina că am citit scrierii secrete și sunt influențat de aceste scrieri etc.”

Dar răspunsul meu era sbuciumul răspunderii mele: pe care o am în Oastea Domnului. Din cauza acestui sbucium nu m'am putut decide în câteva clipe, nu m'am putut decide în câteva săptămâni, pentru că aştept și eu împărăția lui Dumnezeu și am și eu un suflet de măntuit. După 14 ani de luptă, după o viață atât de sbuciună, nu pot acum, la sfârșit, să plec spre morțuire dacănd cu mină pierzarea sufletului meu și-a altora.

Sunt 14 ani de zile de când mă lupt în fronturile Oastei pentru cauza Domnului, pentru viața creștină cea vie, pentru trăirea Evangheliei în totă lumea ei. În acum după 14 ani de luptă, nu mă pot face eu însumi trădătorul cauzei Domnului. Nu pot eu însumi să trădes cauza și lupta Domnului, amestecând grăul cu pătele, virtutea cu păcatul, lumina cu întunericul.

Cuprins de acest sbucium de conștiință religioasă, voi strigă și aici: „nu pot altfel, așa să-mi ajute Dumnezeu”.

In suplimentul acestel fol, arătăm pe larg (sub titlu „Ce mi s-a cerut și ce am dat”) mersul din urmă al conflictului.

Conflictul s'ar fi putut aplana cu bine dacă toate cheștiunile dela Oastei s'ar fi discutat amănunțit, cu răgaz și liniste. Spre acest scop, eu propusesem și un stat al Oastei, cu toți conducătorii ei mal de seamă, preoți și laici, din toată țara, în care să

Dela București

Ascultând predicile Pă. Vasile.

Cucerincă Părinte Trifa, urmând un an întreg la adunările Oastei Domnului dela biserică Ghencea, împreună cu frații îlie Dîță și Gh. Maisoiu, și ascultând cu însemnări sufletește predicile pă. Vasile și ale celorlalți frați, năsăriștii înlătăruitori de dragoste, făcându-ne nebunii pentru Evanghelia lui Dumnezeu.

Adunându-ne pe la casele noastre și ceteții și Scriptură și cărtile Sf. Voastre și Isus Biruitorul am învățat din calea pierzării și pe soții noastre. Facem acum adunări și în cartierul nostru Tei.

Frații din gruparea București Tei: V. Vintilăescu cu soția Mariocă, îlie Dîță, Gh. Maisoiu cu soția Mariocă și Dumitru îlie, Radu Iliescu, cu mama sa Maria Dîță Grigore cu soție Leontina, Gh. Trușcă cu soția Elena, Ștefan Constantin și soția Veta — toți hotărâti să trăiesc Evanghelia și să facă voia Domnului.

Domnul să dea sănătate Pă. Vasile ca să ne cerceteze și pe noi cei din această margine.

fr. Vintilăescu.

O noapte de lacrimi.

Noaptea Domnului dela Tâmpa din 2 Ianuarie. Cea din urmă noapte a fr. Gh. Muntean.

După rezultata noapte a Domnului, din 26 Dec., petrecută în com. Bucium-Hubedosra am avut, la Tâmpa, la Anul Nou, o noapte de lacrimi. Era noaptea cea din urmă în care îl mai aveam lângă noi pe drăguțul nostru frate Gheorghe. Toți frații vorbitori (Lăzăr, M. Popa, Motoc și alții) ca și pă. Lasliu și surorara Maria, au vorbit, ori sau rugat cu lacrimi și cutremur.

Domnul să fie sălivit pentru toate,

fr. ZORZA-Tâmpa.

In lume vejă avea necazuri dar îndrăsniri căci EU am biruit lumea. (Ioan 16, 33)

Unde era cărciumă

se ține acum adunarea Oastei.

Un grup de 10 frați luptători am cercetat în ziua de 2 Ianuarie, pe frații din Bologa-Cluj. Adunarea am făcut-o în casa, d-lui primar al comunei, unde mai înainte era cărciumă, Domnul ne a dăruit și cu această ocazie, mari bucurii. Au cuvântat fr. Ioan Mureșan — Chiuești și fr. Gr. Farcas — Turda, răscolind suiletele și înălțând înimile spre Domnul. Pînă de bucurie ne-am despărțit. Slăvit să fie Domnul.

Fr. Gordan Simion.

Din Amaru-Buzău

După un an de luptă.

Dumnezeu nu se lasă batjocorit. — Unii din cei ce rădeau de Oaste au fost pedepsiți, alii au venit la Oaste.

Cucerincă părinte, în frunte cu păstorul nostru, pă. Ion Ionescu și întreagă familia sa, luptăm de un an de zile în Oastea Domnului. Lumea ne ură și ne batjocorează zicându-ne că suntem nebuni și alte vorbe rele.

Dar Dumnezeu nu să lasă batjocorit și nici nu vrea moartea păstorului, căci pe unii îi-a pedepsit, iar pe alții îi-a adus în ostășia Lui.

Părințele năsăriștii au fost delă înțepătură și căci pe noi arde casa cu focul dragostei de noi și ne-a dat și o casă pentru adunare. — Suntem până acum 30 de frați.

Slăvit să fie Domnul.

Ștefan C. A. D-tru.
Amaru — Buzău.

alcătuim „ostășește”. Regulamentul, mai ales după statutele nu fuseseră făcute într-un chip norocos și însuși I. P. S. Sa spunea că trebuie acoperite anumite lacune, prin Regulament. În acest sfat premergător intrările în statut, urma să chibzuim frătește, prin rugăciune, asupra tuturor creștinilor, și luptelor de viitor ale Oastei.

Acest sfat ar fi adunat și ar fi înfrățit în dragostea cea dinăzi pe luptătorii Oastei și el ar fi avut un viu răsunet și pe fronturile Oastei.

Dar în loc de acest răgaz care ar fi adus o binecuvântare lucrurilor său grăbit. În ultima audiență, cu toate că nu era încă nimic definitiv soluționat, nici Regulamentul, nici creștinii foilor etc. am fost somat să mă decid imediat. Iar ezitarea mea în o chestiune atât de gîngășă a fost luată drept o declarăție, de rupere cu biserică.

Stau liniștit în fața lui Dumnezeu, în fața bisericii, în fața istoriei, că nu sunt vinovat de acuzele ce mi se aduc.

Mai curând ori mai târziu, bunul Dumnezeu, Biserica, neamul și istoria îmi vor face dreptate.

Iubilii mei frați!

Am înțuit să vă lămuiesc cu aceste amănunte și mărturisiri pentru că se va porni iar contra mea, potopul acuzelor, că sunt încăpătanat, eretic, sectar, tulburător de biserică etc.

Vă indemn iubilii mei să fiți liniștiți. Dacă eu am aici la Sibiu, o cruce grea, voi n'aveji cu nimeni nimic; nici cu preoți nici mai ales cu biserică, pe care cu toții o iubim.

Eu n'am indemnăt niciodată pe nimeni contra nimănui, decât contra păcatului.

Orice ar fi să mi-se întâpte, eu îmi voi păstra până la sfârșit dragostea mea față de Biserica strămoșească, cu care n'am avut nici un conflict de credință.

Si voi păstra și recunoașterea mea față de I. P. S. Sa pentru tot binele ce mi l'a făcut, simțind până la sfârșit durerea că, mai mult din pricina aplicărilor practice a luptei dela Oastea Domnului, a venit această ruptură.

Frații mei! „Duhul mă înșințează că mă aşteaptă necazuri, dar eu nu ţin numai decât la viața mea, ci ureau numai să-mi sfârșească cu bine calea și slujba pe care am primit-o dela Domnul Isus” (Faptele Apostol 20, 21-22). De la început, calea mea și calea Oastei, a fost calea crucii, calea jertfei.

Si calea aceasta nu s'a sfârșit. Am ajuns acum la sujul cel mai greu, la urcăsu din urmă:

„Vă rog — iubilii mei — să nu vă perdeți cumpătu din pricina năcărărilor mele” (Efeseni 3, 13). Trebuia să se întâpte și aceasta. Orice jertfă adevărată își are drumul crucii. Aceasta a fost și este soarta de totdeauna a uceniciilor Domnului, cari și-au luat pe sulțul misiunii și s'au jertfit pentru Domnul. Drept răsplătit, îl s'a întins pe urmă cuununa de spini. Eu plec pe drumul crucii. Vă rog, iubilii mei, să mă însoțiți cu rugăciunile voastre în acest drum. Vă rog să vă rugați pentru mine, ca Domnul să mă întărească.

Doamne Isuse, știu că mă aşteaptă cruci nouă și necazuri nouă, Dar Tu ști Doamne că robul tău nu și-a precupești niciodată viața lui cea treacătoare. Voi suferi totul pentru Tine, pentru ca pe urmă, să trec în odihnă Ta cea dulce și scumpă.

In mâinile Tale, Doamne Isuse îmi încredințez viața mea și viitorul meu. Înămă sub ocrotirea Ta cea sfântă și facă-se cumine deplin voia Ta.

Iar tu te luptă și sufere, ca un bun oșoș al lui Hristos (2 Timotei 2, 3). Fii credincios până la moarte, și îți voi da coruna Vieții (Apocalips 2, 10).

Nimenea, ostaș fiind, nu se incurcă cu treburile vieții, dacă urea să placă celui ce l-a scris la oaste (2 Timotei 2, 4).

„Nu-mi lua ce nu-mi poți da“.

Despre împăratul Alexandru Machedon se spune că s'a dus odată, împreună cu suita lui, să-l cerceze pe Diogene, vestitul filosof din vremea vechilor greci.

Acest Diogene trăia o viață de pustnic, locuința și casa lui fiind un butoi.

Când a ajuns Alexandru Machedon cu suita în fața lui, i-a zis împăratul: cere dela mine Diogene orice și îți voi da.

„Nu-mi lua ce nu-mi poți da!“ i-a răspuns Diogene.

Alexandru Machedon, se aşezase în calea soarelui și făcuse umbră; de aceea, Diogene i-a cerut, să nu-i ia ce nu-i putea da: lumina soarelui.

Ce înțeles adânc, este în această veche istorioară. Lumea

umbilă totdeauna să-ți ia, ceia ce nu-ți poate da.

Așazisa „știință“ umbilă totdeauna să-ți ia, ceeace nu-ți

poate da: credința.

Așazisa „cultură“ și „civilizație“ umbilă să-ți ia, ceeace nu-ți poate da: pe soarele Christos.

Așazisa „lume“ umbilă să-ți ia ceeace nu-ți poate da: pacea și fericirea sufletului în Domnul Isus.

Așazisa „literă“ umbilă să-ți ia ceeace nimeni nu-ți poate da: Biblia, cuvântul lui Dumnezeu.

Așazisa „literă“ umbilă să-ți ia, ceeace nu-ți poate da: duhul.

Să grijim fraților, căci și la Oastea Domnului, lumea umbilă neințeță, să ne ia, ceeace nu ne poate da. Să ne ia „duhul“ ca să rămânem cu „litera“. (luată din carte a 600 sută istorioare care s'a pus sub tip. r.)

Pentru carte biruitorilor.

O adunare în fața cărciumei.

Diablelul a fost înfrântă — Cărciuma a rămas goală — O vrăjitoare se scrie în Oaste.

Preacucernice părinte Trifa, o frumoasă biruinită am avut în sărbătorile Nașterii, când, în fața cărciumei din comună, am făcut adunările Oastei în casa fr. D-tru lordeach făcând să răsune cărțile Oastei, în timp ce peste drum călării „ostași“ petrecu în desfășură.

O luptă aprigă se dedea în acei timp între Domnul și Satan.

Dar ca totdeauna, Dumnezeu a biruit. Toată lumea rușinată de felul cum știi să se poarte ostașii lui „Isus Biruitorul“ — au plecat rușină, rămânând cărciuma goală.

S-au înscris apoi în Oaste doar Magdalene și o vrăjitoare din cele mai periculoase din comună, că în scurt timp ar fi dins pe mulți la peire. Acum cere erăre și să fie primită în Oastea Domnului.

În Oastea dela noi suntem acum 48 luptători. Domnul să ne fie ajutor și biruinită.

Pe na M. Jianu ostaș, Obârșia nouă-Romană.

Raport

La Moreni-Dâmbovița

cu ajutorul Domnului am dat o serbare (flăcăi însoțite și de păr Rosulei). A fost o zi plină de bucurii venind frajii și surorii din mai multe comuni care sunt înrolați ca recrui în Armata Mărturilor.

Z. Constantinescu

Orbi am fost și-acum vedem.

Preacucernice părinte sufletește! Isus Biruitorul e neconținut biruitor, în comuna Plăie, s'a încercat de mulți. În multe feluri spre a aduce pe oameni la cunoașterea adevărului. Sau făut adunări religioase, predici, conferințe, dar fără nici un rezultat, gadarenii rămânesc tot cu porcii lor. Într-o lămpă a înfrântă. Acum de curând, am avut o minunată petrecere duhovnicească. Deacum nădjuindu-mă că lucrul Domnului va merge mereu înainte și în acest sat.

Înă ce pot face cărțile Oastei. Slăvit să fie Domnul.

Cum moare un ostaș al Domnului

Să stins cantică Naintea Ta Isus Iubit!

În ziua de 7 Dec. 1936 a trecut la cele vesnice, fratele noastră Petru Filip fiind de mult, bolnav.

Sârșitul său a fost astfel:

La ora 4 dimineață, s'a scutat trezind și pe femeia și copilul său. Femeia l'a îmbălit cu măncare. El a luat dar n'a putut să mănânce, și a zis către ea: să știi că eu mor... să chemă doi vecini căci tu nu mi-putea fiine.

Ea a mers și l-a chemat. Văzându-i fratele, a zis către ușu, care a mai urmat în Oaste: tu Vaso să urmezi urmele mele, căci cărea asta este bună și sfântă... După aceasta, au început a cănta frațele cu femeia cu copilul și prietenul său Vasa, căntarea: Naintea Ta Isus Iubit,

apo: «Bale moartea la fereastră!»

Terminând căntarea a zis către cel de față: știi voi ce înseamnă căntarea asta?... și înținzând mâinile către dulcele său Mântuitor a zis: «În mâinile tale Doamne îmi dau sufletul meu» și zicând acestea a adormit între căsătice săi, cu lumanarea în mână ducându-se la Domnul în și fără frica.

Am avut apoi o înmormântare cum n'a mai fost niciodată în satul nostru. Aproape tot satul a luat parte. L-am petrecut în cărțile Oastei — apoi învățătorii cu copii și corul biserică. Am scris toate acestea ca să aile toți cum moare un adevărat ostaș al Domnului.

Issa Drăgoi, Secușigiu-Timiș

Cinci ani de ostărie.

Anul Nou 1937. E ziua când înplinesc 5 ani de când Domnul Isus m'a chemat și pe mine nevreddieciul în ostăria Sa binecuvântată.

Înainte aci în Sibiu, m'am dus și eu într-o Dumneacă la adunarea Oastei, așa numai din curiozitate. Când am intrat în sală, frajii căntau căntarea „Mai lângă Domnul meu“. Această căntare mi-a străpuns înimă. Șoarece de lacrimi au început să-mi curgă din ochi. Să slăvit să fie Domnul, de atunci El m'a chemat și m'a făcut ucenicul lui.

Prin stătea căi, satan a căutat să mă atragă însă în cursele lui, dar orice căi am simțit querul lui viceleian îmi apliecam genunchii la picioarele crucii, cerând cu lacrimi ajutorul Domnului și El niciodată nu m'a lăsat singur. Scumpă mel frăților și surioare cări ne-am învrednicit să-l putem cunoaște pe Domnul din floarea tinereții, când furtonul încercărilor vine esupra-ne să ne strângem sub aripile Golgotei, refugiu nostru cel scump și vom găsi scăpare în fădăduința lui sfântă.

Slăvit să fie Domnul.

Vasile Roșianu Sibiu.

Raport

La Teina—Alba
Mari bucurii am avut în seara de 9 Ianuarie, când ne-au cercetat frajii Diodora Traian—Cricău și f. și Valentin—R. polt. Adunarea a durat până la ora 12. A doua zi, deasemeni am avut mari bucurii. Slăvit să fie Domnul.

Nicidicum n'am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi (Evrei 13.5)

Spuneam în numărul trecut că făgăduința dela Evrei 13.5 oî se dă, de multeori, într'u chip tainic.

Pe un copil al lui Dumnezeu, Domnul îl scapă demulteori într'un chip tainic, neprinciput de oamenii cel lumestii. Demulteori îl se pare că Dumnezeu îl-i părăsit și numai pe urmă vezi, că El, tocmai atunci lucra mai cu putere la scăparea ta.

Uitându-mă înapoi, peste mult obiectul mea viață, eu văd azi, — cu un fel de rușinare — cum Dumnezeu a lucrat mai cu putere pentru mine, tocmai când eu credeam că El m'a părăsit.

«Eu mă gândeam demulteori — cu prorocul Ieremia — degeaba am muncit, în zadar și fără folos mi am întovit puterea. Dar dreptul meu este la Domnul și răspînta mea la Dumnezel meu (Ieremia 49, 4). Să El nu m'a lăsat.

Trebue apol să mai știm ua lucru. Dulcea făgăduință dela Evrei 13.5, de multeori se poate gusta, numai în școală cea tainică, a suferințelor și încercărilor. Din depărțarea lui Dumnezeu, ne vine căte din necaz, căte o grea încercare — și numai pe urmă vedem din celsipă și cădere ne-a scăpat Dumnezeu prin această încercare. Uitându-mă înapoi peste viață mea, eu mă gândesc azi, ce s'ar fi ales de mine, dacă atunci și atunci, n'ar fi dat peste mine necazul celu și celu. Cât de grozav aș fi căzut atunci și astăzi, dacă Domnul nu m'ar fi scăpat cu mâna Lui. De multeori, Dom-

bui ne apropie cu cuiusva să gustăm din dulcea Lui făgăduință: «nicidicum n'am să te las».

«Nicidicum n'am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi...» cu această dulce căntare și dulce făgăduință trec copiii lui Dumnezeu prin furtunile, necazurile, încercările și îspitele acestei lumi.

Cu această dulce căntare și dulce făgăduință trec prin lume, prin furtuni și încercări și ostașii Domnului.

Cu această dulce făgăduință am trecut și trec și eu prin necazurile acestei vieți. O, ce s'ar fi ales de mine, dacă n'as fi avut și n'as fi simțit mereu această dulce făgădu-

ință. Să ce s'ar alege de mine dacă n'as avea-o și n'as simți-o mereu.

Un copil al lui Dumnezeu, trece prin toate necazurile acestei lumi, căstând cu psalmistul: Domnul este luminarea mea și Mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Domnul este scăitorul vieții mele, de cine mă voi înfricoșa? (Ps. 26, 1-2). «Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de nimic» (Ps. 56, 11).

Dragă cătorule! Eu te întreb: cunoști tu făgăduința de la Evrei 13.5? Ai gustat tu vreodată din ea și te folosești de ea?

O, dacă n'o cunoști frică, aproape de te Domnul, cunoaște-L pe El, primește-L pe El și atunci, vei cunoaște și vei avea și această dulce făgăduință a Lui.

Atunci iubitul meu, tu nu vei mai avea nici îngrăzări, nici temeri, nici frământări; vei scăpa deodată de toate. «Pentru zici: Domnul este locul meu de adăpost și faci din Cel Prei Iisus, turnul tău de scăpare, de aceea nici-o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de corul tău. Căci El va porunci îngerilor Săi, să te păzească în toate căile tale... El te va acoperi cu penele Lui și te vei ascunde sub aripile Lui... Fiindcă mă iubește — zice Domnul — de aceea îl voi îsbăvi, când mă va chema îl voi răspunde; voi îl cu el în strămtorare și îl voi îsbăvi (Ps. 91).

Domnul Isus să ajute pe orice suflet să osoșă gusta din aceste preadulci făgăduințe.

O Oaste nouă la București.

Iubite Părinte Iosif! Slăvit să fie Domnul, lată și eu un nevrednic ostaș al Domnului viu și vă aduce să cunoștină că din mila Domnului am înțelegat o mică Oaste îmargineaște Bucureștilor spre com. Fundeni cu vre-o 15 frați și 19 surori; toți luptăm pentru Iisus Biruitorul și Domnul ne ajută că a început să umple casele sorei noastre scumpe Maria Vișan, unde ne străugem și cîsim din cuvântul Domnului și ne zidim cum Domnul ne învăță; apoi, cătăram, ne rugăm și dăm glorie Domnului; trăim situate bucurii lângă Domnul.

Noi iubite Părinte Iosif suntem cei mai mulți de la centrul, acolo em crescut în Domnul. Iar acum frații cei mari au trecut de partea cîșalăță, noi de vreo doi ani stăm sub asculțarea lui Iisus Biruitorul; El ne călăuzește El ne învăță și ne lumenizează.

Slăvit să fie Domnul.

PUIA NICOLAE, ostaș al Domnului Iisus Biruitorul.

Dela noptile Domnului.

La Rogoz-Somes ...Ca și în alii ani, noaptea Domnului s'a serbat cu nespusă bucurie în căinări, vorbind și rugăciuni în casa fr. Herman iar fr. Șanta N. și sara Coșma Ionățiu ce-au desfășurat sărbătoarea prin căinări.

Slăvit să fie Domnul.

Chira V. Nistor, elev ostaș.

Dim Ploiești. Ne-având loc în casa sorei Marioara, unde au fost invitate și familiile lumestii cari și anul trecut au făcut tulburare între noi, frații ne am retras în altă casă, petrecând în rugăciuni și căinări toată noaptea.

Au fost între noi și frații: Mihalache Georgescu-Buzău, Nic. și Ioana Stănescu, Ștefan Nicolae, Stelian Nicolae, Leana Costică Vasiliu-Anghel-Surani, Nicolae Fănnaru-Telega, Tănase Stoica și Anica Niculice, toți din Ghiorani.

Toți au rămas schimbați văzând cele ce sau petrecut, hotărându-se ca toată viața lor să urmeze Domnului.

Simeon Sandu.

La Rebreștiu-Năsăud, în casa fratelui Jarda frații am făcut înnoirea legăturii lui după către clipe de adâncire în rugăciune am plecat cu totii la casa fratelui Iosu Alexe unde ne aşteptau mulți frați și credincioși, dormici de a vedea cum se trece creștinetele diilea sau întralalt.

Să călătești de Viețile sfintilor, său să cantă multe căinări de ale Oastei, să a citit din carte Ce este Oastea Domnului, iar dela ora 11-1 am stat în genunchi să cănd rugăciune.

O jumătate oră ne-am rugat pentru pă. Iosif și pentru cel ce lucră cu sf. sa; o oră ne-am rugat în taină, fiecare pentru sine și o jumătate oră rugăciune în cor. Creștinii cari veniseră să ne colindne cu gura, cu vloara și altele au rămas adânc misericordie de cele ce vedeațe pentru care noi zicem slăvit să fie Domnul.

fr. Jarda Petru.

La Urziceni-Lagă ...scara de Anul Nou am petrecut-o în Domnul. Plugugorul naț și plugugorul creștin a răsunat în sat, cântat în cor de frați.

De la ora 11-1 a avut loc revelionul pe limbă Evangelie.

In ziua de sf. Vasile am petrecut minunat în Domnul la fr. Vasile Mertie.

Slăvit să fie Domnul.

Alex. Munteanu, ostaș.

La Costești-Botoșani ...am petrecut până la ora 1, numai în rugăciuni și citiri din sf. Scriptură, cum l'au chisnit pe Domnul Iisus pentru adevăr. Am plâns și ne-am rugat și pentru sf. Voastră și pentru toți oțetari Oastei cari recunosc jertfa sf. Voastră și la Iisus Biruitorul și nu s'au lăsat să îl biruască lumea.

Petre Avădănoia

La Giâmboaca-Severin. Cucerinice Părintel în noaptea de Anul Nou, în timp ce lumea își petrecu cu ale obiceiuri, noi, strânsi la un loc sălveam pe Domnul.

La miezul nopții, am ingenuchiat, rugându-ne cu lacrimi Domnului pentru sf. Voastră, pentru pă. Vasile și pentru toți conducătorii Oastei. După ce, ne-am mai petrecut puță în căinări și vorbiră duhovnicești, ne am despărțit mulțumind Domnului.

Fr. Aurel Lazăr

(va urma)

Dela frații gr.-catolici

Suntem mereu la post...

...vezi mai și cucernice părinte, că noi suntem mereu la post asculțăm comanda sf. tale, orice ni s'ar întâmplă. O soră ostașă a primit canon dela preotul locului să se lase de Oaste...

Ajungând la a doua mărturisire, uă vrut să o împărtășească și multe altele. Ne au pus condițiuni să nu mai folosim cărți, foi, calendare și foi dela Sibiu

Dar noi toti cel credincioșă Suntem veseli și voioși Bucurie necurmată Cu lacrimi smâștecată Răbdăm toate cu dulceață Pentru veșnică viață.

Fr. Jarda Petru, Reprișoara.

Invitatare.

Oastea Domnului din Cricău Alba, va aranja în zilele de 30 Ian. o serbare religioasă, ca producție teatrală; ziua pentru frații sărăinți iar seara pentru săteni. Va lua parte și fanfara. De ale Martei vă grăbesci.

Fr. Diodore Traian.

INVITARE, LA NUNTA.

In ziua de 7 Februarie, va avea loc în biserică comunel Macrina cu nuntă fr. Vasile Mogos cu sora Tinca G. Petrea din Păuști de sus. Ca toată dragostea invităm pe fr. de preotăndeni a lua parte.

Fr. Gr. N. Petrea
Păuști de sus-R-Sărăt

Ce scriam la 10 ani de Oaste.

Chipurile de alături sunt luate din articolul „Moara și piticul” care s-a publicat în foaia „Oastea Domnului” din anul 1933, nr. 1, cu prilejul împlinirii lor 10 ani de Oaste.

Cu toate că pe atunci nu era nici un fel de conflict la Oastea Domnului, totuși Duhul ne încunoștință despre lucruri care azi sunt de o pronunțată actualitate.

Voluntariatul Oastei Domnului

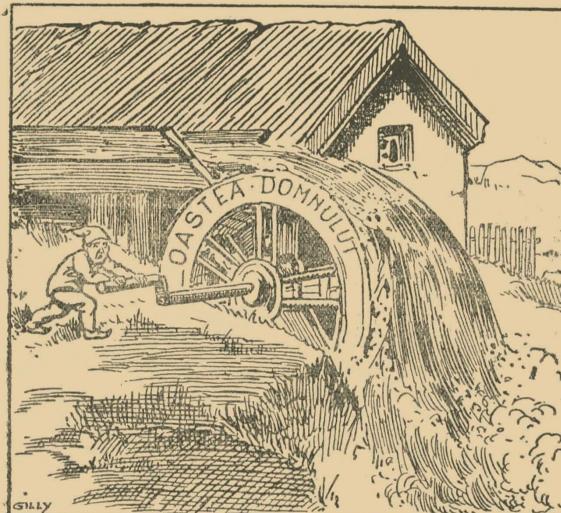
...Oastea Domnului este un voluntariat duhovnicesc de care biserică trebuie să se bucure într'o vreme când stările de lucruri ne arată precis nevoia lui, iar nici de cum să-l oficializeze.

Biserica are dreptul a supraviețui ca să nu se abată suflările dela matca ortodoxiei; are datoria de a îndrepta atunci când se fac greseli și a capta toate energiile duhovnicești. Dar a oficializare, a pune pe calapod seva primaverile duhovnicești a sufletelor — este a

opri tocmai rațiunea acestor revârsări de credință pe matca ortodoxiei noastre scumpe.

Să nu se uite că umilul „gornist” dela Sibiu a fost și este un școlar al Duhanului Sfânt care a lucrat o temă de examen și i-a succed. A te bucura și a folosi spre binele obștei aceasta lucrare este una, a-i lăua numele spre a-l consacra în forme oficiale și a nu întreba, în prealabil, pe cel mai de seamă ostenitor al ei, este alta.

I. Gr. Oprîan
(Foaia «O. D.» Nr. 44, anul 1932).

«Moara» Oastei nu merge prin opiniile omenirii. Ea umbără și macină prin revârsarea Duhanului sfânt; prin revârsarea apelor vii. În Oaste totul e revârsarea Dubului sfânt...

Spre Canaan...

De pretuindeni frații strigă
Sunt prezenți la datorie
Noi vrem să mergem înainte
Cu Oastea-adevărată vie

Dorim pustia, vrem Canaanul,
Și nu ne'ntoarcem înapoi
Ori ce necazuri și prigoane
Ar curge zilnic peste noi.

Ne înfrățim cu suferință
Și vrem și noi să patim
Ne bucurăm de spini, de cruce
Sunt talismanul ce dorim

Prin suferință, dureri, prigoane
Cu Domnul vom înainta
Biruitor în fruntea noastră
Isus ne-arăta calea Sa.

C'e două rânduri din urmă ale flecirei strofe se repetă.

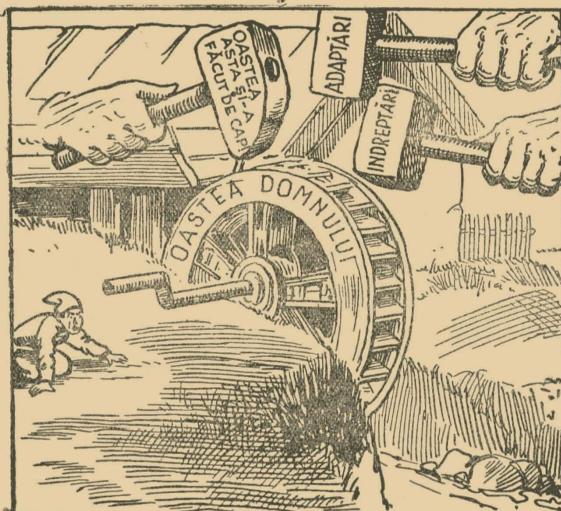
I. Marin

Iar călăuză îi vrem pe-acela
Pe care Domnul Dumnezeu
L'a pregătit prin suferință
Și l-a făcut gornist al sau.

Pe el îl vrem căci știe calea
Și noi nu vrem să rătăcim;
Cu omul Domnului, cu „Moise”
Pe calea Domnului păsim.

Rămâi cu el Isuse Doamne,
Și dă-i putere neîncetă
Să sună goarna deștepării
Așa pre cum l'ai invățat.

Cu braț înaint, cu mâna tare,
Condu-ne Doamne spre Canaan
ă trecem prin pustia lumii
Biruitor peste Iordan.

Eu mă tem de ziua când la «moara» Oastei vor veni «îndreptări», «adaptări», «organizări», cari ...vor lua apa de pe moară. Mă tem de «îndreptări», cari vor îndepărta «duhul» și va rămâne «litera»...

Noi n'avem vacanță.

Cucerinice părinte Trifa.

Sunt la datorie. Deși nouă ostașilor din această comună ne-a fost acordată o vacanță, ca sărbătorile și până mai încolo să nu facem adunare și să stăm înăștiți până ne-o da dreptul cel mari, noi totuși am înțint adunare reușită la această vacanță, urmând mai departe cu programul lui Dumnezeu care ne învață ca să răscumpărăm vremea că zilele sunt reale (Efeseni, 5, 16).

Ostaș Mitică Borza
Sii băt-Bala.

Adunarea

și hotărârea frătească
dela V. Tepeș Ialomița.

La 6 Decembrie luna trecută la Vlad-Tepes a avut loc o adunare cu sfătuire frătească cu frații din județul Ialomița. Sfatul fraților prezentați au poartat la un început de organizare după «choiarărea» luată la

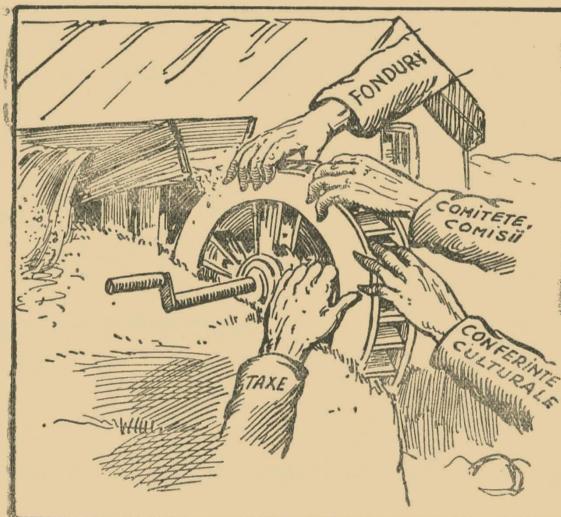
Someș—Săsciori, hotărâre pe care frații din Ialomița le au tipărit pe o foaie volantă pe care au împărțit-o grupărilor de ostași.
Că frate de legătură a fost numit fr. Gh. M. Enă.

Din Sâmbătă Olt

Nu-i place Oastea
dar în schimb aranjează ba-
luri în post

Iubilul nostru Părintel! Este aproape un an de când n'am mai raportat nimic. În timpul acesta am făcut și noi ceteasă Domnul ne-a ajutat. Durerea noastră mai mare, este că păstorul acestuia să care ar trebui să ne incuțeze la luptă, e cu totul împotriva noastră. De Oaste nu-i place, dar în schimb aranjează cu fiererul baluri cu jocuri și căutare desenata, chiar și în post (Cum a fost acum în postul Nașterii Domnului)! Dar noi, nețină seama de nimic, mergem înainte cu Isus Biruitor. Multă ne înțeresc în Domnul frații L. Popa cantor, Matache Ionescu și Ion Ionescu. Rămâhem și Lui Isus Biruitor, ostașii devotați. Cu El vom birni, căci El veșnic și Biruitor.

Fr. Ioan Fl. Răchieru

„Eu mă tem de ziua când se va retrage apa de pe moară și „moara” Oaste va fi pusă la încercare să umble cu „fonduri”, cu „comitete”, cu „comisi” cu „conferințe” etc. Când se va retrage apa de pe moară, Oaste și-a stârșit viața.

Ce mi s'a cerut și ce am dat.

Cum s'ar fi putut aplana conflictul dela Oaste.

Despre conflictul dela Oaste, am dat, aici la foaie, amănunte pe larg. Dăm acum, în continuare, pe scurt mersul conflictului.

După ceterisire, precum se știe, înaintasem o cerere de iertare. A urmat o lungă tacere, de câteva luni, după care, am primit documentul de mai jos:

Nr. 3545. 13 VIII. 1936.

Domnului

Iosif Trifa

Sibiu.

Prin cererea de grădere din 16 III a. c. adresată I. P. S. Patriarh Miron, Președinte Sf. Sinod din București, ai declarat că iți recunoști greșala pentru care ai fost ceterisit.

Motivele procesului disciplinar pentru care ai fost dat în judecată și judecat de forurile disciplinare, au fost:

1. Ai afirmat în scris că nu ai avut încredințare dela autoritatea bisericească în activitățile de preot, ca redactor la «Lumina Satelor» și muncitor la «Oastea Domnului», și a suplimentului cu acest nume al «Luminei Satelor». Înregistrările care constituie o negare a doctrinei ortodoxe despre Biserică, despre autoritatea bisericească și temeiul canonicii al slujbei de preot al bisericii.

2. Ai fost somat de către Consiliul arhiepiscopal să dai socoteală de gestiunea delă «Lumina Satelor» și «Oastea Domnului», atunci când, la cerere proprie pe motiv de boala tău, ai dat demisia din slujba preoțescă ce ai avut în biserica. Acestei sumăjuni nu te-ai conformat și n-ai luat nicăi un angajament valabil.

3. Ai transcris pe numele Oastei și tăzii și stăzii pe nedreptul tipografie «Oastea Domnului», cumpărând pe banii caii nu-i apărind și la românarea de a arăta cu cât ai contribuit din mijloace proprii, nu ai dat nicăi un răspuns.

4. Ai scos gazeta «Isus Biruitorul» fără aprobare din partea autorității bisericești pricinuind frământării în sănătatea bisericii.

5. Prin putură și prin cele ce le-a scris de când și-ai dat demisia din slujba bisericească, te-ai rupt de biserică, nesuccind normele disciplinare și canonice ale ei și considerând mișcarea religioasă «Oastea Domnului», ca un *teren particular*, ai săvârșit tentativa de a trece în *schismă*, în care te-ai așezat, și pe credincioșii grupați în mișcarea «Oastea Domnului».

6. Ai pretextat chiar o «vedenie» prin care Domnul însuși te-ar fi indemnizat să mergi pe calea rătăciilor pe care ai apucat.

Acestea sunt, în esență, gravele săbateri de care te-ai făcut vinovat și pentru care și-a aplicat, conform normelor disciplinei, pe dreptate predașa ceterisirii. Într-o cărăduză siner să dobândești iertare din partea bisericii și-ji recunoști gravele greșeli, ce le-ai sărăsit, și ultimul prilej:

1. De a retrage în scris, în mod categoric și specificat, afirmațiile de sub Nr. 1 făcând mărturisire de credință în conformitate cu doctrina ortodoxă.

3. Să dai socoteală de gestiunea dela «Lumina Satelor» și «Oastea Domnului».

3. Să te obligi să restituie tipografia «Oastea Domnului», având să fi bonificat de contribuția din avere proprie, dovedită cu acte valide.

4. Să sistezi imediat apariția publică a «Isus Biruitorul».

5. Să te întoarcă sub disciplina bisericii și sub normele canonice ale ei fără rezerve.

6. Să retragezi băselela de a fi identificat pe Domnul, prin «vedenia» ce ai pretextat, cu rătăcierea în care te-ai arușat din vina proprie.

Cătă vreme persistă în aceste rătăciiri, cerere de grădere nu poate fi considerată ca serioasă și sinceră. Grădere, în asemenea condiții, este imposibilă, fiindcă ea n-ar însemna altceva decât confirmarea fusuși a rătăcitorilor arătate.

Inădejdea că răspunsul și angajamentele ce le voi luce vor cuprinde condițiile satulătoare ale iertării cerute, te sfătuim să-ți faci examenul de consiliorul sătmăreană și să te-ai sincroniza cu totă sinceritatea și obiectivitatea, cugându-te la bucuria de a putea fi împăcat cu sfânta Biserică, cu adevărul și disciplina ei.

Răspunsul îl aştepțăm în decurs de 10 zile dela primirea acestelui adresă, ca să putem înainta Sf. Sinod raportul și proponerile ce Ni-șau cerut în legătură cu cererea de grădere ce-i adresat.

Cu arhieretii binecuvântări
† NICOLAE
Arhiepiscop și mitropolit.

La documentul acesta am dat răspunsul de mai jos:

Inalt Prea Sfințite Stăpâne,

Inaintând Sf. Sinod o cerere de iertare în privința ceterisirii mele, am așteptat în liniste rezultatul acestei cereri depunându-mi cauza în părînteașca dragoste a Părinților Sf. noastre Biserici.

Stăpânit de dorul și dorința vie de a-mi continua și sfârșii viața ca slujitor al Sf. Altar, în tot timpul acesta și în tot decursul acestui an, am ferit activitatea mea publicistică de orice ieșiri.

Prinind acum adresa de sub numărul 3545 din 13.936 mă bucur că mi se dă și de data aceasta prilej să-mi exprim dragostea și alipirea mea de Sf. Biserică și dorul și dorința vie de a-mi pune darul și viața în slujba El până la sfârșit.

Aceasta și pentru evitarea tulburării din mișcarea Oastei Domnului. Stăpânit de aceste dorințe răspund următoarele:

I. — Fă solemnă mărturisire de credință că am ținut și țin să rămân în toate învățăturile de credință și de dogmă ale slinței noastre Bisericii ortodoxe, retractând tot ce s'ar fi strecurat în scrierile și declarațiile mele contrar doctrinei Bisericii.

Timp de 12 ani am muncit până la jertfă în slujba Bisericii, neabătându-mă cu nimic dela învățăturile și dogmele Ei. Iar dacă, după erumperea conflictului dela Oastea Domnului sub imperiul amărăciunilor și al imprejurărilor, am avut ieșiri și expresii contrare doctrinelor de credință, ca un fiu credincios al Bisericii ortodoxe — le retragez, iar I. P. S. Sale Mitropolitul Nicolae li păstrează toată recunoștința pentru tot binele ce mi l'a făcut.

II. — În ceeace privește gestiunea dela «Lumina Satelor» eu nu am fost administrator propriu-zis al bunurilor materiale de aici. Împrejurările ulterioare au făcut numai ca eu să rămân și să mă îngrijesc și de aceste lucruri cari de abia la sfârșitul anului 1931 le-am luat în mână, așa cum le-am găsit. Registrul de contabilitate n'am găsit și nici nu s'au ținut. Am găsit doar o situație deficitară. Tot împrejurările au adus în vara anului 1934 la trecerea administrației pe seama Arhiepiscopiei delegat de ea fiind pr. Gh. Secaș. — Gestiunea foli s'a predat așa cum se găsea

cu creditori și debitori. Asupra trecutului posed doar acte justificative: Mandate poștale specificate reg. de cassă etc. pe care sunt gata să le pun la dispoziția unor delegați ai Arhiepiscopiei care, împreună cu mine și fostul administrator să verifice și să constate INTREAGA GESTIUNE.

III. — Tipografia «Oastea Domnului» după cum am declarat în rețete rânduri, a fost și este pusă în slujba mișcării «Oastea Domnului». Așa am înțeles și în consecință așa am lucrat cu ea. Dintr-un inceput tipografia a fost scrisă pe numele meu conform contractului cu firma «Schelter & Giesecke» din 24/X anul 1929, brevetul de industrie Nr. II362 anul 1929 etc., deoarece legile tării cer ca orice proprietate să aibă un proprietar juridic. «Oastea Domnului» ca organizație n'a fost și nu este persoană juridică. De aceea nu poate poseda proprietăți. În cazul de față, dacă Biserica și frații ostași n'ar mai avea încredere în felul cum este pusă de mine în slujba Oastei Domnului, această tipografie, eu sunt gata și declar că cedează ca titlu juridic tipografia «Oastea Domnului» credincioșilor din «Oastea Domnului» constitui ca persoană juridică sub auspiciole Arhiepiscopiei din Sibiu, rămnând ca aceștia să constate că am pus prin sacrificiu propriu în cumpărarea și susținerea ei, și să o administreze ei spre scopurile Oastei Domnului.

IV. — Foaia «Isus Biruitorul» am scos-o și în urma faptului că gestul meu din pragul anului 1935 fusese în parte greșit înțeles, dându-mi-se absolvire totală de a mai avea vre-o legătură cu mișcarea «Oastei Domnului». Ori eu aveam datoria morală față de credincioșii pe care i-am frezit la o viață nouă, să le trimit hrana sufletească spre creșterea lor duhovnicească și mai ales spre întărirea celor mai slabii de credință cari tulburăți de conflictul ce transpiră deja în opinia publică — în cea ceaștă foaie.

Desfășurarea ulterioară a conflictului a menținut în stare de apariție această foaie.

In momentul, în care conflictul este aplanat și clarificat în fața credincioșilor din mișcarea «Oastea Domnului» și mi se dă posibilitatea ca print'ură alt organ nou de presă pus ca și tipografie în serviciu, sub conducerea și administrarea «Oastei Domnului», constituită juridic, sub patronajul și auspiciole Arhiepiscopiei din Sibiu — să pot lucra și eu mai departe, după puterile mele, pentru hrânarea și creșterea duhovnicească a celor din «Oastea Domnului» — eu sunt gata să sistez imediat apariția foii «Isus Biruitorul» înfiind firește seamă, pentru anul acesta și de obligația morală și materială față de mille de abonați ce-l am.

V. Mă supun întru total disciplinei Bisericii, fără nici o rezervă. Recunosco doctrina Bisericii creștine ortodoxe în toată întregimea și curătenia El și declar că voi lucea în cadrul canoanelor și legiuirilor bisericești.

Timp de 12 ani de zile mi-am pus darul, sănătatea și viața în o muncă îsovită de către Biserică, și în slujba Oastei Domnului. Doresc din tot sufletul să continue această muncă care îmi este dragă cu singura, unică rugare să mi se dea putința de-a putea lucra nestinut și nejignit, dar având contactul și controlul direct ai Ierarhului meu.

VI. Referitor la «vedenie» eu în să declar încăodată, că prin aceasta n'am urmărit vre-o atașare a maselor de ostași față de mine. Eu am împărtășit doar credincioșilor dela fronturi un vis al meu pe care l'am avut și pe care nu l'as putea nega ca realitate,

Inalt Prea Sfințite Stăpâne, prin răspunsul acesta dictat de conștiința mea de fiu credincios al Bisericii mele, îmi depun din nou cauza în părînteașca dragoste a I. P. S. Voastre și a părinților din Sfântul Sinod. Îmi depun în fața I. P. S. Voastre și a părinților din Sfântul Sinod toată muncă și jertfa mea de preot, cu unică rugare și dorință să-mi pot săvârși viața în munca și jertfa aceasta.

Sibiu la 19 August 1936.

Cu flacă supunere
Iosif Trifa, preot.

După acest răspuns, care din partea mea arăta vădit o dorință de înțelegere și soluționare chestiunile întrun chip destul de potrivit, — a urmat iarăși o lungă tacere (în acest restimp, eu am căzut bolnav la Brașov).

După întoarcerea mea dela Brașov, au urmat câteva audiențe la I. P. S. Sa. Ajunsesem la o înțelegere aproape deplină în toate chestiunile. Dar fără timp, a intervenit chestiunea cu statutele.

Dacă și chestiunea aceasta, de mare însemnatate, ar fi fost rezolvată fără grabă, cu răbdare (și eventual prin un sfat al Oastei în care să-ști aibă cuvântul și inițiatorul acestei mișcări); dacă în audiența din urmă nu s'ar fi bruscat de nou lucrurile cu somarea de a mă decide urgent într-o chestiune atât de gingășă; dacă s'ar fi convocat un sfat al Oastei pe cari il propusesem, lucrurile s'ar fi rezolvat cu bine.

Conflictul s'ar fi putut aplana cu bine dacă toate chestiunile dela Oaste s'ar fi discutat amănuntit, cu răgăz și liniste. Spre acest scop, eu propussem și un sfat al Oastei, cu toți conducătorii el mai de seamă, preoți și laici, din toată țara, în care să alcătuim „ostășește” Regulamentul (mai ales după statutele nu fuseseră făcute într'un chip norocoș și însuși I. P. S. Sa spunea că trebuie acoperite anumite lacune, prin Regulament). În acest sfat, (la care I. P. S. Sa se învoise la început) premergător intrările în statut, urma să chibzuim fratește, prin rugăciune, asupra tuturor chestiunilor, și luptelor de viitor ale oastei.

Acest sfat ar fi adunat și ar fi înfrățit în dragostea cea dintâi pe luptătorii Oastei și el ar fi avut un viu răsunet și pe fronturile Oastei.

Dar în loc de acest răgăz care ar fi adus o binecuvântare, lucrurile s'au grăbit. În ultima audiență, cu toate că nu era, încă nimic definitiv soluționat; nici Regulamentul, nici chestiunea foilor etc., am fost somat să mă decid imediat. Iar ezitarea mea în o chestiune atât de gingășă a fost luată drept o *declaratie*, de rupere cu biserică.

Stau linisit în fața lui Dumnezeu, în fața bisericii, în fața istoriei, că nu sunt vinovat de acuzele ce mi se aduc.

Mai curând, ori mai târziu, bunul Dumnezeu, Biserică, neamul și istoria îmi vor face dreptate.

„Duhul sfânt mă înștiințează că mă aşteaptă necazuri” (Fapte Apost. 20, 23).

In diuosa despărțire dela Milet, apostolul Pavel, despărțindu-se de frații lui, spunea că Duhul Sfânt îl înștiințează că va avea necazuri.

Această „înștiințare” a Duhului sfânt o vedem prin multe locuri din Biblie. Au avut-o toți aleșii Domnului din Biblie, și ar trebui să o aibă, și azi, toți credincioșii cei adevărați.

Un copil al lui Dumnezeu, un om duhovnicesc, are și azi înștiințarea Duhului. Duhul îl spune, în multe chipuri și feluri, ce are să i se întâmple și ce trebuie să facă. Din cî este omul mai duhovnicesc, este și „înștiințarea” Duhului mai pronunțată.

Creștinii de azi au pierdut „înștiințarea” Duhului pentru că au pierdut Duhul. În loc să aibă înștiințarea Duhului, creștinii de azi, umbăr pe la găcitorii și vrăjitorii să ale de la ei ce li se va întâmpla (adevărată minciuni).

Oastea Domnului a fost o lucrare a Duhului sfânt, de acela a avut și ea de atâtă ori, înștiințarea Duhului. Eu mă gândesc, spre pildă, la înștiințarea din articolul „Moara și Piticul”, scris la plinăre alor 10 ani de Oaste. Cu toate că atunci nu era niciun conflict la Oaste, Duhul ne înștiința prin cuvintele: „Eu mă tem de ziua când la moara Oastei vor veni „îndreptări”, „adaptări” „organizări”, care vor lăsa apă de pe moară și moara Oastei va fi pusă la încercare să umble cu „fonduri”, cu „comitete” cu „comisi” cu „conferințe” etc. Când se va retrage apă de pe moară, Oastea și-a sfârșit viața (Foia „Oas-

tea Domnului” Nr. 1 din 1933).

Cărțile și foile Oastei sunt pline de astfel de „înștiințări”. În orice lucrare a Duhului Sfânt, sunt astfel de înștiințări.

Fraților! Duhul ne înștiințează că ne aşteaptă iar lucruri mari și necazuri mari. Poate va veni un fel de „despărțire” a noastră. Ca mărire poate voi fi oprit să mă mai ocup cu Oastea Domnului.

Adevărat că asta ar fi o „despărțire” de literă, pentru că despărțirea cealaltă, a Duhului, o poate face numai acel care a făcut-o: bunul Dumnezeu.

In pragul unei astfel de „despărțiri”, spunea și marele dascăl al Bisericii noastre, Sf. Ioan Gură de aur (în clipa când era exilat de biserica „oficială”):

Numeroase sunt valurile și puternic curentul. Nu mă tem de înecintrat stau pe stâncă. Să mă tem de moarte? Dar Hristos este viața mea și moartea-mi este un câștig! De exil? Pământul este al Domnului cu tot ce cuprinde. Nu mă tem de săracie. De bogăție n'am

nevoie. Nu mă tem de moarte. Nu doresc să trăesc decât pentru voi. De aceia vă implor: consolați-vă, că nimici nu mă poate despărții de voi. Cela ce Dumnezeu a unit, omul nu poate să despartă. Biserica constă nu în ziduri ci în comunitatea credincioșilor. Mâine voi fi cu voi la ceasul rugăciunii. Căci unde sunt eu sunteți și voi și unde sunteți voi sunt și eu. De suntem despărții de spațiul, suntem uniti în dragoste. Nici moartea nu ne poate despărții. Sunt gata de milii de ori să-mi dau viața pentru voi”.

Iată și aceasta o dovadă că „litera” n'a putut despărții nici odată duhul și dragostea

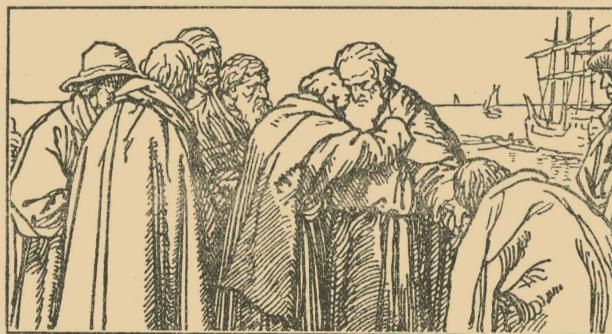
Totuși, iubișii, mei frați, în aceste clipe, grele pentru mine, mă gândesc cu duioșie la despărțirea dela Milet și la cuvintele ce le-a rostit atunci apostolul Pavel:

„Știi cum m'am purtat cu voi în toată vremea, din ziua dîntăi, în care am pus piciorul pe pământul Asiei. Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrâmi, și în mijlocul încercărilor, pe cari

mi le ridicau uneițirilor Iudeilor. Știi că n'am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m'am temut să vă învăț înaintea norodului și în case. Si acum, iată că, împins de Duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă aşteaptă lanțuri și necazuri. Dar, căcă măprimește pemine, nu în numai decât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfărăesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o dela Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu. După ce a vorbit astfel, a îngrenunchiat, și s'a răngat împreună cu el toți. Si au izbucnit cu toții în lacrâmi, au căzut pe grumazul lui Pavel și l-au sărutat (Faptele Apost. cap. 20).

Fraților, Duhul mă înștiințează că mă aşteaptă și pe mine cruci și necazuri. noue Dar sună să te aflu cineva care să suferă și pentru bineținta Evangheliei în lume. Eu consider că un fel de rușine faptul că în zilele noastre ideia națională dă eroi și martiri, ideala comună dă și ea eroi, sportul dă și el eroi, jocul dă și el eroi care îi pun în cumpărătura viață; numai Evanghelia lui Hristos nu mai dă—sau dă prea puțini eroi care „să înăsusă sus (cu orice preț — Cuvântul vieții) (Filipeni 2, 16), cuvântul adevărului, și să-și pună la cumpăt și viața în lupta cea mare și grea contra păcatelor.

Fie ca și din Oastea Domnului să iasă și să rămână că mai mulți astfel de eroi.

Cetind carte „Spre Canaan”

trei frați ne-am hotărât să ne aruncăm în luptă.

Preacucernice Părinte Trifa, am primit cartea spre Canaan și vă mulțumesc: mulțumesc bucuriul Dumnezeu că ne-a deschis ochii sufletului să pot celi această carte șiștă din școală Duhului sfânt. Până n-am celtit această carte mă credeam un ostaș al Domnului, dar cefind într-ânsa, găsesc la Apocalips 21, 8 că fricosi nu vor moșteni cetea cea sfântă ci partea lor și în iudeu cel de foc care este moartea a două din care ceată eram și eu.. Dând și altora să citească această carte ne-am hotărât 3 frați, cu ajutorul Domnului să ne aruncăm în luptă cu «Amalec», cu păcatul. Rugăm pe frații din jur, purtători de cuvânt, a ne mai cerea.

Ostaș Farcaș Dumitru
Chiraleu—Bihor.

O declaratie.

In numărul acesta ne ocupăm pe larg cu statutele cari s'au făcut pentru Oastea Domnului. Ca unul care am inițiat această mișcare și m'am jertfit 14 ani de zile pentru animarea și creșterea ei cea duhovniciească, aveam și eu un cuvânt de spus referitor la legiuirea ce i s'a făcut.

Acest cuvânt era o datorie față de Dumnezeu, care m'a folosit în această mișcare, față de conștiința și răspunderea mea sufletească, față de frații ostași dela fronturi, față de biserică și neamul meu. Dar nu mi-s'a dat.

Pe viitor însă, după acest cuvânt, nu mă voi mai ocupa cu aceste statute, înțelegând să nu critic și să nu tulbur un lucru pe care și l'a insușit și Sinod; înțelegând peste tot să nu fac vreo tulburare sau ruptură în biserică noastră ortodoxă.

Pr. IOSIF TRIFA.

LA UNGURAȘ — SALAJ.
O mare adunare va avea loc în ziua de 31 Ianuarie. Veniți fraților. In numele fraților. Gr. Farcaș.

Să ne rugăm neincetat pentru el.

Preaiubitul și dragul nostru părinte Vasile Ouatu, aflându-se tot foarte grav bolnav, pentru a mai putea crucea cheltuelile cele mari ce le avea în clinica din Cluj, s'a reîntors acasă la București.

Frații cari voesc să-i mai trimită ajutoare, le vor trimite pe adresa: preot Vasile Ouatu, biserică sfintei Treime Ghencea, București, str. 13 Septembrie 211.

Să ne rugăm pentru preaiubitul nostru, care a luptat până la jertfa pe câmpul de luptă al Oastei Domnului.

Flămând după Dreptate
Insetat de Har de sus,
Am pornit în lumea toată,
Să te ca'ăt Isus, Isus! ..

Și de-atâtea ori în lume
Te'nfâineam și te vedeam,
Dar mă depărțam de Tine
Căci, vai! nu te cunoșteam.

In palate mari și scumpe
Te-am că'ăt de-atâtea ori
Pe când Tu erai în... staul
Lângă mei, între păstorii...

Voi ajuta cu mâinile

la clădirea casei pentru redacția folii «Isus Biruitorul».

Cucernice Părinte sufletesc,
Cetind în foaie despre prospătarea fr. Jarda cu privire la zidirea unei case pentru redacția folii «Isus Biruitorul» și ajutorarea fraților cu căte o cărămidă sau o ajutorare cu mâna, propun și eu cel mai nevrédnic și mic ostaș căci la apel voi ajuta și eu pe căt bunul Dumnezeu îmi va ajuta, cu mâinile eu fiind meșter zidă.

Mariș Romulus-Tătărești-Huned.

Te-am căutat Isuse!

Printre frunțile Științii,
Multă vreme Te căutai
Pe când Tu, cu cei mai simpli
Si cu cei umili erai...

In filosofia lumii
In Mărire Te-am că'ătat
Pe la chefuri, în avere
— Nicări nu Te-am aflat

Dar când — dus de-acela doruri
Prin necazuri m'am sfârșit
Si m'am prăbusit sub cruce
Ah, atunci te-am întâlnit...

Traian Dorz